

Ένα απολαυστικά προκλητικό μυθιστόρημα.

JEN BESSER και SHANA FESTE

Η
DIANA
ΛΕΕΙ ΝΑΙ
🔑

Μετάφραση: Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

H NTAĪANA ΛΕΕΙ NAI

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Jen Besser and Shana Feste, *Diana Says Yes*, The Dial Press,
New York, 2025

Διόρθωση – επιμέλεια τυπογραφικών δοκιμών Πέπη Αλευρά

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2025, Jennifer Besser and Quiet Girl Productions

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4791-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84791

Κ.Ε.Π. 5221, Κ.Π. 23230

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jen Besser, Shana Feste

Η ΝΤΑΪΑΝΑ ΛΕΕΙ ΝΑΙ

Dirty Diana III

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στους καλύτερους φίλους μας. Όλους τους.

Η φύση επαναλαμβάνει τον εαυτό της, ή σχεδόν πάντα το κάνει:
Επαναλαμβάνει, επαναλαμβάνει, επαναλαμβάνει·
αναθεωρεί, αναθεωρεί, αναθεωρεί.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΜΠΙΣΟΠ, «Νορθ Χέιβεν»

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΝΤΑΛΑΣ,
ΤΕΞΑΣ

Κεφάλαιο 1

Παλιά, ο Όλιβερ κι εγώ καθόμασταν όσο πιο μακριά γινόταν στο καναπεδάκι του γραφείου της θεραπευτριάς μας. Προσέχαμε να μην αγγίζουμε ποτέ ο ένας τον άλλο όσο ανασκάπταμε τον γάμο μας. Εβδομάδα την εβδομάδα, ερχόμασταν να δούμε τη Μίριαμ υπάκουα, μερικές φορές παθητικά, ποτέ ακριβώς χαρούμενα. Είναι περίεργο να είμαι πάλι εδώ, να κάθομαι τόσο κοντά στον άντρα μου που να νιώθω τον μηρό του να αγγίζει τον δικό μου. Όταν κάποιος από εμάς κουνιέται, ηλεκτρικό ρεύμα μάς διαπερνά. Είμαστε σαν εραστές που εύχονται να έμεναν μόνοι, λες κι αν συνέβαινε αυτό θα σκίζαμε τα ρούχα μας και θα κάναμε έρωτα εδώ, κάτω απ' τα ράφια της Μίριαμ με τους μοβ κρυστάλλους και τα βιβλία αυτοβελτίωσης, υπό τον ήχο του ξεν σιντριβανιού της που ακούγεται ως εδώ από την αίθουσα αναμονής.

«Πώς πάτε από ραντεβού;» Το μολύβι της Μίριαμ αιωρείται πάνω απ' το σημειωματάριό της. Τα μαλλιά της είναι χτενισμένα πολύ διαφορετικά από την τελευταία φορά που ήμασταν εδώ. Τώρα φτάνουν ως τους ώμους της σε κυματιστές στρώσεις, ακριβώς όπως τα ρούχα της

– στρώσεις επί στρώσεων από επιμελώς τσαλακωμένο λινό. Υπάρχουν και καινούργια κοσμήματα, ένα ροζ κολιέ με χάντρες, που δεν το έχω ξαναδεί, και μια ακόμα σειρά από ασημένια δαχτυλίδια.

«Αν βγαίνουμε ραντεβού;» Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στον Όλιβερ, ελπίζοντας ότι θα αναλάβει το θέμα, αλλά τα μάτια του είναι καρφωμένα στο ταβάνι και το στόμα του σφιγμένο σε βαθιά σκέψη.

«Επανασυνδέθηκα με έναν παλιό φίλο. Τον Τζάσπερ». Παλιό φίλο; «Και βγήκαμε». Δεν ξέρω πώς να περιγράψω τον Τζάσπερ –ή τη σχέση μας– μέσα σε αυτό το δωμάτιο. Ή ίσως σε οποιοδήποτε δωμάτιο. Και το να λέω δυνατά το όνομά του μπροστά στον Όλιβερ εξακολουθεί να είναι σκληρό, παρόλο που κι εκείνος έβγαине με κάποια. «Κι ο Όλιβερ ήταν σε σχέση, με μια γυναίκα που ονομάζεται Κάθριν». Έπειτα από μια πολύ μεγάλη παύση, νιώθω την ανάγκη να προσθέσω: «Είναι πολύ καλή. Ένα πραγματικά θαυμάσιο άτομο».

«Αλλά αυτές οι σχέσεις τέλειωσαν. Και για τους δυο μας». Ο Όλιβερ ακουμπάει το χέρι του στο δικό μου. Μια ζεστή ανατριχίλα διαπερνά το μπράτσο μου. Η Μίριαμ σημειώνει κάτι στο μπλοκάκι της. Πρέπει να εξηγήσω ότι είχα δώσει στον Όλιβερ άφθονο χώρο για να τελειώσει τη φάση με την Κάθριν; Κι ότι απ' τη στιγμή που χώρισαν, ο Όλιβερ κι εγώ κρατήσαμε τα πράγματα απολύτως ευγενικά για εβδομάδες; Ακόμα και μέσα στο μυαλό μου ακούγεται σαν να προσπαθώ να εντυπωσιάσω τη θεραπεύτριά μου. Έτσι, δεν της εξηγώ πώς από τον Νοέμβριο φτάσα-

με στις γιορτές, που ήταν φορτωμένες με προσδοκίες και οικογενειακές παραδόσεις, μια εποχή που μου φάνηκε πολύ επισφαλής για να κάνω το βήμα και να ρισκάρω να μπερδέψω τα πράγματα για την κόρη μας, την Έμι. Κι αφού δεν ήμασταν ξανά μαζί, δεν υπήρχε λόγος να πω στον Όλιβερ για την *Dirty Diana* – παρόλο που ο ιστότοπος αναπτύσσεται και χτίζει σταθερά μια βάση θαυμαστών, με την επιχειρηματική μου συνεργάτιδα, την Πέτρα, να βρίσκει συνεχώς νέους τρόπους επέκτασης. Έτσι, τελικά, ο Όλιβερ κι εγώ κρατήσαμε τα πράγματα όπως ήταν επί μήνες – ζούσαμε χωριστά, πηγαίνοντας την Έμι πέρα δώ-θε ανάμεσά μας.

Μόνο πρόσφατα, οι αγκαλιές μας άρχισαν να διαρκούν υπερβολικά πολλή ώρα. Κι ένα φιλί που προοριζόταν για το μάγουλό μου είχε αγγίξει τα χείλη μου. Το περασμένο Σαββατοκύριακο, καθώς βάξαμε την Έμι στο κρεβάτι, το χέρι μου βρήκε του Όλιβερ, κι ενώ εκείνη βυθιζόταν στον ύπνο, η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά στο στήθος μου που νόμιζα ότι εκείνος σίγουρα την άκουγε.

«Μάλιστα». Η Μίριαμ γυρίζει πίσω μια σελίδα στο σημειωματάριό της και μετά επιστρέφει στην ίδια. Η έκφρασή της είναι εκπληκτικά, ενοχλητικά ουδέτερη. «Αλλά αυτό που εννοούσα είναι, τι θα λέγατε να βγαίνατε ραντεβού μεταξύ σας;»

Ένα νευρικό γέλιο ξεφεύγει κι απ' τους δυο μας, ξαφνισμένο και παράξενα συγχρονισμένο.

«Ο Όλιβερ κι εγώ;»

«Ραντεβού; Σαν άγνωστοι;»

«Έχουμε ξεπεράσει κατά πολύ το στάδιο του ραντεβού»
λέω γελώντας.

«Κατά ένα εκατομμύριο χρόνια» προσθέτει ο Όλιβερ.
«Και έναν γάμο. Κι ένα μωρό».

«Που δεν είναι καν μωρό πλέον».

«Σωστά. Ακριβώς».

Καθώς ο Όλιβερ κι εγώ απαριθμούμε όλους τους λόγους για τους οποίους οι δυο μας δεν μπορούμε να βγούμε ραντεβού, η Μίριαμ γέρνει πίσω στην καρέκλα της, με τα χέρια σταυρωμένα. Όλα στη γλώσσα του σώματός της υποδηλώνουν ότι τώρα συνειδητοποιεί πως πρέπει να διευρύνει την εικόνα και να εξηγήσει τα πράγματα πιο αργά, στους άσχετους στον καναπέ της. Θα έπρεπε να το βρίσκω υποτιμητικό αυτό, μα είναι παράξενα παρήγορο. Ίσως φταίει το χαλαρό χαμόγελό της ή ο τρόπος που το φαρδύ λινό της παντελόνι σε κάνει να νιώθεις σαν η ίδια να περιμένει υπομονετικά ένα καλοκαιρινό αεράκι.

«Γιατί δεν με πας πίσω σ' εκείνη την ημέρα. Τι συνέβη αφού ο Όλιβερ ήρθε και σου είπε» –κοιτάει τις σημειώσεις της– «“θέλω να σε δέσω με χειροπέδες στον νιπτήρα”».

Ήταν αρχές Νοεμβρίου τότε. Έκανε ασυνήθιστη ζέστη, ακόμα και για το Τέξας, αλλά να που ο Όλιβερ βρισκόταν εκεί, φυτεύοντας ζίνιες για χάρη μου στην μπροστινή αυλή μας.

«Νταϊάνα;» ρωτάει η Μίριαμ. «Ποια ήταν η αντίδρασή σου; Απέναντι στον Όλιβερ;»

Μια κάψα ανεβαίνει στον λαιμό μου και κοκκινίζει τα μάγουλά μου, όπως ακριβώς έγινε κι εκείνη την ημέρα.

Και όπως τότε, να με τώρα, ψάχνοντας τις σωστές λέξεις και μην ξέροντας τι να πω. «Ήμουν... έκπληκτη».

«Εντάξει. Τι άλλο;»

«Μου άρεσε η ιδέα. Θεωρητικά». Δυσφορώ με τη ρομποτική απάντησή μου. «Το πρόβλημα ήταν ότι όλα αυτά τα ένιωθα απλώς πολύ μακριά. Απ' το σημείο που βρισκόμασταν εκείνη τη στιγμή. Σαν η ιδέα αυτή να μπορούσε μεν να μας κατέβει... αλλά να μη μας ανήκε πραγματικά. Βγάζει νόημα αυτό;» Φυσικά και όχι. Είναι σαν να πέφτουν απ' τη γλώσσα μου ένα σωρό αταίριαστες κάλτσες.

«Δέχτηκες την πρόσκληση του Όλιβερ;»

«Όχι».

«Την απέρριψες;»

«Τον κάλεσα μέσα. Για παγωμένο τσάι». Το πρόσωπό μου καίγεται με μια βαθιά απόχρωση του ροζ. «Ήταν μια τόσο ζεστή μέρα».

«Κι εσύ, Όλιβερ; Πώς ένιωσες; Εκείνη τη στιγμή;»

«Ήταν απίστευτο. Που είπα δυνατά αυτά τα λόγια. Σκεφτόμουν την Νταϊάνα και μου έλειπε τόσο πολύ». Ο τόνος του είναι ανάλαφρος αλλά προσεκτικός. Και οι δύο το νιώθουμε – ο τρόπος που μιλάμε για τη σεξουαλική ζωή μας είναι σαν μία νέα οντότητα να έχει μπει μες στο δωμάτιο.

«Μου άρεσε επίσης που άκουσα ότι ήθελε να είμαστε τόσο περιπετειώδεις. Ήθελα τις χειροπέδες». Γελάω ξανά. «Συγγνώμη. Ακούγεται τόσο αστείο, εκτός πλαισίου». Κανένας άλλος δεν γελάει μαζί μου. Ξεροβήχω καθαρίζοντας τον λαιμό μου. «Αλλά ήμουν επίσης πολύ συνειδητοποιημένη για το τι συνέβη την τελευταία φορά».

«Την τελευταία φορά;» ρωτάει η Μίριαμ.

«Όταν κάναμε σεξ αμέσως μετά τη μετακόμιση του Όλιβερ, το ήθελα κι εγώ τότε. Αλλά δεν ήταν σωστό». Ο Όλιβερ σφίχτηκε με την ανάμνησή μας απ' το πάρτι των γονιών του, όταν ανεβήκαμε κρυφά στον πάνω όροφο για να κάνουμε σεξ με τη σκέψη ότι θα ήταν εντάξει, ακόμα και διασκεδαστικό. Ήταν απαίσιο, με τους δυο μας να προσπαθούμε να συνέλθουμε από τον πόνο του χωρισμού μας, με τη θυμωμένη φωνή του Όλιβερ στο αυτί μου, σκληρή και ασυνήθιστη. Αντί να μας φέρει πιο κοντά, το σεξ μάς άφησε μόνους και μακριά τον έναν απ' τον άλλο.

«Λυπάμαι». Ο Όλιβερ σφίγγει το χέρι μου.

«Τι ήταν, νομίζεις, αυτό που το έκανε να μην είναι σωστό τότε;»

«Δεν το είχαμε δουλέψει» λέει ο Όλιβερ. «Ήταν μια πρόχειρη λύση».

«Και τώρα ελπίζουμε...»

Ελπίζουμε να μας πείτε ότι αυτή είναι μια καλή ιδέα.

Σαν δύο ανυπόμονοι έφηβοι που μόλις πέρασαν τις εξετάσεις οδήγησης, ήρθαμε να ζητήσουμε να δανειστούμε το ακριβό αυτοκίνητό σας. Μπορείτε να μας πείτε πως το να ξανασμίξουμε είναι το σωστό; Μπορώ, παρακαλώ, να αφήσω τον άντρα μου να με δέσει στον νιπτήρα; Μπορούμε ν' αφήσουμε πίσω μας όλη την ασχήμια και να προχωρήσουμε; Τι γνώμη έχετε, Μίριαμ;

«Ελπίζουμε να προσπαθήσουμε ξανά» λέει ο Όλιβερ.

«Είναι μια μεγάλη απόφαση. Και βλέπω ότι σας ενθουσιάζει και τους δύο».

Ο Όλιβερ κι εγώ έχουμε σκύψει τόσο μπροστά, που έχουμε υιοθετήσει την καρτουνίστικη στάση των θεατών στην άκρη των καθισμάτων. «Η γαμήλια φαντασίωση – η συμφιλίωσή σας – θα είναι πάντα στο τραπέζι, ας πούμε. Μη φοβάστε να την αφήσετε εκεί. Ενώ δουλεύουμε εδώ μέσα».

Μα την έχουμε αφήσει! Για μήνες! Δεν είναι καιρός να την ξεσκονίσουμε;

Αλλά, αν δεν είναι; Αν αυτή είναι απλώς μια στιγμή περαστική; Μια τρυφερότητα που αναπτύχθηκε όσο είμαστε χώρια και που θα σβήσει μόλις ξανασμίξουμε. Πνιγμένη από μικρά αναμασήματα, μικροενοχλήσεις, καταπιεσμένα συναισθήματα και φθίνουσες επιθυμίες.

Σαν να διαβάζει τη σκέψη μου, η Μίριαμ προσθέτει: «Θα ήθελα πρώτα να σας δω να βγαίνετε ραντεβού».

«Εννοείς να το πάμε αργά;» Σκέφτομαι όλα τα πρόσφατα παρατεταμένα βλέμματά μας, την κάποτε χαλαρή αγκαλιά αποχαιρετισμού, που τώρα είναι γεμάτη επιθυμία.

«Ναι. Πάρτε τον χρόνο σας. Βγείτε ραντεβού».

«Χωρίς σεξ;» ρωτάει ο Όλιβερ.

Η Μίριαμ μάς καρφώνει με το βλέμμα. «Θα άφηνες κάποιον να σε δέσει στον νιπτήρα στο πρώτο ραντεβού;»

Χαμογελάω. Επιτέλους, και κάποιος άλλος στο δωμάτιο κάνει ένα αστείο – είναι σαν να μπορώ να αναπνεύσω πάλι.

Το γέλιο του Όλιβερ είναι λιγότερο χαλαρό. «Δεν νομίζω ότι θα το ζητούσα».

«Εσείς οι δύο γυρίζετε μια νέα σελίδα στη σχέση σας.

Και πρέπει να δημιουργήσετε μια βάση ασφαλή. Να φλερτάρτε. Να ξαναχτίσετε αυτή την εμπιστοσύνη. Κάντε προκαταρκτικά παιχνίδια» λέει, κοιτάζοντας μια εμένα, μια τον Όλιβερ και πάλι πίσω. «Συναισθηματικά προκαταρκτικά».

«Για πόσο ακόμη;» ρωτάει ο Όλιβερ. «Αν μπορείς να είσαι συγκεκριμένη».

Η Μίριαμ χαμογελάει στον καλύτερο μαθητή της. «Δεν υπάρχει καθορισμένο πρόγραμμα. Αλλά πάρτε το αργά. Θα ξέρετε πότε είναι η κατάλληλη στιγμή. Όπως ακριβώς ξέρετε και οι δύο ότι τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή».

«Σωστά» συμφωνούμε, ενώ ταυτόχρονα προτρέπουμε σιωπηλά τον εαυτό μας να είναι εξίσου σοφός με τη Μίριαμ.

Ο Όλιβερ με συνοδεύει στο αυτοκίνητό μου, με τα χέρια χωμένα στις τσέπες του τζιν του. Είναι μια γκρίζα μέρα στα τέλη Φεβρουαρίου, δροσερή με ένα σχεδόν ανεπαίσθητο ψιχάλισμα. Κλείνω το λεπτό βαμβακερό μπουφάν μου.

Σήμερα υπάρχουν μόνο τρία αυτοκίνητα στο πάρκινγκ: του Όλιβερ, ένα καινούργιο μπλε φορτηγάκι Ford που χωράει άνετα δύο άτομα, όχι τρία. Το δικό μου, ένα μίνι βαν σε χρώμα σαμπάνιας, που το αγорάσαμε εγώ κι αυτός όταν η Έμι ήταν μωρό κι όταν η πιθανότητα να αποκτήσουμε ένα δεύτερο παιδί παρέμενε ακόμη ζωντανή – ποτέ μας δεν μιλούσαμε γι' αυτό, μα έμοιαζε πάντα να κρέ-

μεται τριγύρω μας, σαν ένα κολιέ που το δοκιμάζεις με κάθε ντύσιμο, αλλά ποτέ δεν το φοράς για να βγεις από το σπίτι. Με την εις άτοπον απαγωγή, λοιπόν, το συντηρητικό γκρι σεντάν είναι της Μίριαμ. Συχνά, στις συνεδρίες μας πέρυσι, προσπαθούσα να φανταστώ τη Μίριαμ εκτός δουλειάς. Ήταν μια ανάπαυλα από όλους τους έντονους καβγάδες σ' εκείνο το δωμάτιο, με όλες τις χαίνουσες, γεμάτες αγανάκτηση παύσεις τους. Κυρίως, το να φαντάζομαι τη ζωή της Μίριαμ ήταν σαν ένα δροσερό πανί πάνω στον πυρετό του μετώπου μου. Όμως μερικές φορές, όταν άφηνα τον εαυτό μου να χαθεί και να βυθιστεί πραγματικά στην απελπισία, δεν ήταν παρήγορο το να φαντάζομαι την προσωπική ζωή της Μίριαμ. Ήταν τρομακτικό. Τι θα γινόταν αν ήταν ένα πραγματικό πρόσωπο κι όχι μια υπερήρωας ικανή να σώσει τον γάμο μας που βυθιζόταν;

Τελικά, δεν τον έσωσε. Ο Όλιβερ μετακόμισε και περάσαμε τους τελευταίους μήνες ζώντας χωριστά. Μαζεύαμε συστάσεις για δικηγόρους διαζυγίων σαν να ήταν προτάσεις για μοδάτα νέα εστιατόρια. Αφήναμε την Έμι ο ένας στο σπίτι του άλλου, χωρίς κουβεντούλα ή οπτική επαφή, γιατί κάποιες μέρες η συνάντηση με το βλέμμα του Όλιβερ ήταν πολύ επώδυνη, σαν να κοιτούσα απευθείας τον ήλιο.

Αλλά να 'μαστε τώρα, γεμάτοι ελπίδα και περιέργεια μια βροχερή μέρα του Φεβρουαρίου. Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στον Όλιβερ και βλέπω ένα πονηρό χαμόγελο. Όταν με πιάνει να τον κοιτάζω, το χαμόγελό του ανθίζει. Χτυ-

πάει απαλά τον ώμο μου με τον δικό του, και ένα κύμα ηλεκτρισμού με διαπερνάει. Το μπράτσο του που αγγίζει το δικό μου. Ο ενθουσιασμός που τον έχω κοντά μου. Δεν μπορώ να συγκρατήσω το χαμόγελό μου.

Ίσως η Μίριαμ τελικά να μην απέτυχε. Ίσως είναι μια ευφυής υπερήρωας. Ίσως αυτό να μην είναι καν το σεντάν της.

Η βροχή πέφτει πιο σταθερά, σε πιο κρύες, πιο χοντρές σταγόνες. «Λοιπόν» –ο Όλιβερ περιμένει ενώ εγώ ψάχνω τα κλειδιά μου, αντί να χωθεί στο φορτηγάκι του– «η Μίριαμ ήταν άμεση και απόλυτα σαφής». Σηκώνει το πιγούνι του προς τον γκρίζο ουρανό. «Μου ακούγεται σαν ένα αυστηρό “ναι” στο σεξ».

«Α, σίγουρα. Σχεδόν έβαλε το χέρι της πίσω από την πλάτη της και έβγαλε τις χειροπέδες».

Ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου μου καθώς ο Όλιβερ αγγίζει τον ώμο μου. «Νταϊάνα, θέλω πραγματικά να το κάνω σωστά. Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει αργά».

Μπλέκω τα δάχτυλά μου με τα δικά του. Κανείς μας δεν κουνιέται ούτε εκατοστό, παρά τη βροχή. «Κι εγώ».

«Είναι καλύτερα για όλους μας. Ειδικά για την Έμι».

«Σωστά».

Ο Όλιβερ τραμπαλίζεται μπρος πίσω στις φτέρνες του και χαμογελάει. «Νταϊάνα, θα ήθελες να βγεις ραντεβού μαζί μου;»

Διώχνω μια υγρή μπούκλα από το μέτωπό του. Κοιτάω τα μάτια του, τα γεμάτα, ρόδινα χείλη του. Για μήνες, φανταζόμουν πώς θα ήταν να τον φιλήσω πάλι. Και τώρα

δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε άλλο. «Θα ήθελα να βγω ραντεβού μαζί σου. Ναι».

Ο Όλιβερ κλείνει γρήγορα την απόσταση μεταξύ μας. «Νταϊάνα;» Τα χείλη του σχεδόν ακουμπούν τα δικά μου. «Είμαι νευρικός. Είσαι η όμορφη γυναίκα μου».

Η εξομολόγησή του είναι ταυτόχρονα σπαρακτική και συναρπαστική. Περνάω τα δάχτυλά μου μέσα απ' τα βρεγμένα του μαλλιά και τον τραβάω πιο κοντά. Νιώθω την απαλότητα των χειλιών του, γεύομαι τη βροχή και το αλάτι στο δέρμα του. Το φιλί μας είναι αργό και διστακτικό. Και μετά οι πύλες ανοίγουν απότομα και φιλιόμαστε μέχρι που νιώθω ζάλη μ' αυτή την ευπρόσδεκτη, μπερδεμένη αίσθηση ότι φιλάω έναν άντρα που ξέρω καλύτερα από τον καθένα, αλλά που κατά κάποιον τρόπο τον αισθάνομαι εντελώς άγνωστο.

Ο Όλιβερ κάνει ένα βήμα πίσω και χαμογελάει αμήχανα. Είμαστε μούσκεμα από τη βροχή, αλλά με διαπερνά ένα ζεστό ρίγος. «Έχω μια ώρα μέχρι να συναντηθώ με έναν ηλεκτρολόγο. Μπορώ να σε κεράσω ένα φλιτζάνι καφέ;»

Καθόμαστε στην μπάρα ενός κοντινού εστιατορίου. Η αναπνοή μου είναι σταθερή και το κοκκίνισμα έχει φύγει από τα μάγουλα του Όλιβερ. Παραγγέλνουμε καφέ και μοιραζόμαστε ένα μπαγιάτικο ντόνατ σοκολάτας, και έξω η βροχή δεν σταματάει. Τα βρεγμένα ρούχα μας στάζουν στο πλαστικό δάπεδο και ο Όλιβερ συνεχίζει να προσπα-

θεί να σκουπίσει τη βροχή με χαρτοπετσέτες, για να μη θυμώσει κανείς, κάτι που με κάνει να γελάω γιατί είναι τόσο γλυκό κι αξιολάτρευτο και μάταιο. Και γιατί το γέλιο είναι σαν να ανοίγει τη βαλβίδα της έντασης ανάμεσά μας. Έχω αργήσει για τη δουλειά, αλλά δεν θέλω να είμαι οπουδήποτε αλλού.

Όποιος καθόταν στον πάγκο πριν από εμάς έχει αφήσει πίσω ένα αντίτυπο των *New York Times* και το διαβάζουμε μαζί, κρατώντας το ανοιχτό μπροστά μας, πάντα συγχρονισμένοι και έτοιμοι να γυρίσουμε ταυτόχρονα σελίδα. Μου θυμίζει εμάς πριν απ' την Έμι, όταν περνούσαμε μέρες ολόκληρες διαβάζοντας μαζί για ώρες.

Κοιτάζουμε τους τίτλους, αφιερώνουμε λίγο παραπάνω χρόνο στην ενότητα των ακινήτων, ξεφυλλίζουμε τις σελίδες των αθλητικών και μετά διαβάζουμε ένα άρθρο για το συνεχιζόμενο μυστήριο ενός αγνοούμενου μεγιστάνα της τεχνολογίας. Περνάμε στην ενότητα των τεχνών, και στη δεύτερη σελίδα, παγώνω.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η DIRTY DIANA;

Ο τίτλος βρίσκεται κάτω από έναν πίνακα της ιστοσελίδας μου. Είναι η Άντρια, η οποία μοιράστηκε τη φαντασίωσή της πριν από κάτι μήνες. Κάθεται σ' ένα παράθυρο τρένου, με ένα θολό τοπίο δίπλα της. Υπάρχει μια σύντομη παράγραφος με μερικές εκατοντάδες λέξεις που περιγράφει την *Dirty Diana* ως έναν διαδικτυακό χώρο για ερωτικές ιστορίες, που διευθύνεται από μια μυστηριώδη καλ-

λιτέχνη η οποία παίρνει συνεντεύξεις απ' τις γυναίκες που μοιράζονται τις φαντασιώσεις τους στην ιστοσελίδα.

Γυρίζω βιαστικά τη σελίδα, κοντεύοντας να πνιγώ απ' τον πανικό μου.

Δεν είναι δυνατόν να είμαι εγώ. Δεν υπάρχει περίπτωση οι *New York Times* να μιλάνε για μένα. Σηκώνομαι βιαστικά. «Πρέπει πραγματικά να φύγω».

Περιμένω από τον Όλιβερ να με κοιτάξει έκπληκτος, αλλά απλώς κοιτάζει μια αναπάντητη κλήση κι αναστενάζει. «Ναι, κι εγώ».

«Μπορώ;» ρωτάω, και πριν προλάβει να απαντήσει, διπλώνω τους *Times* και τους παίρνω μαζί μου.

Το τρίτο βιβλίο της αισθησιακής σειράς Dirty Diana.

Η απόδραση της Νταϊάνα Γουντ στο Παρίσι έφτασε στο τέλος της. Πλέον, μοιράζεται έναν καναπέ στο γραφείο της θεραπεύτριάς της με τον άντρα της Όλιβερ, με την ελπίδα να αναζωπυρώσουν τη σπίθα μεταξύ τους. Η Νταϊάνα και ο Όλιβερ είναι αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα – μέχρι που η θεραπεύτρια τους ανακοινώνει: «Απαγορεύεται το σεξ».

Η Νταϊάνα και ο Όλιβερ αρχίζουν να βγαίνουν ραντεβού με τον παλιό τρόπο: πατινάζ, σινεμά και φιλιά σε παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Προς μεγάλη τους έκπληξη, η συναισθηματική σύνδεση μεταξύ τους βαθιάίνει και η σωματική έλξη εντείνεται.

Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα. Η Νταϊάνα πρέπει να πει στον Όλιβερ ότι το σάιτ που έφτιαξε για να μοιράζονται οι γυναίκες τις σεξουαλικές τους φαντασιώσεις έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Πριν η είδηση διαδοθεί σε όλο το Ντάλας, στο σχολείο της κόρης τους και στους παραγωγούς ταινιών στο Λος Άντζελες, η Νταϊάνα πρέπει να παραδεχτεί στον άντρα της ότι η ζωή τους δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια.

Τώρα πια έχει όλα όσα ήθελε. Είναι όμως έτοιμη να τα θυσιάσει για να σώσει τον γάμο της;

ISBN: 978-618-03-4791-3

9 786180 347913

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84791

metaixmio.gr

